

תפ"ח (חיפה) 33060-03-21 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 33060-03-21 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני

כבוד השופט ליפשיץ כבוד השופטת ציגלר כבוד

השופט מנדלבום

מדינת ישראל

בעניין: המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

גזר דין

נוסח מותר לפרסום

השופטת גלית ציגלר: כללי

1. ביום 06.06.22, לאחר שהסתיימה שמיעת עדות המתלוננת, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום והנאשם הודה והורשע בעבירות של מעשים מגונים (ריבוי מעשים), אימים (ריבוי מעשים), הדחה בחקירה והדחה בעדות שביצע כלפי המתלוננת עמה היה בקשר זוגי בעבר.

הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, ובטרם הטיעונים לעונש ולבקשת המאשימה, הורינו על עריכת תסקיר בעניינה של נפגעת העבירה.

כתב האישום המתוקן כולל שני אישומים; האישום הראשון

2. הנאשם (יליד 1993) והמתלוננת (ילידת 1998) היו בקשר זוגי עובר לאירועי כתב האישום, והקשר בין השניים הסתיים בחודש מאי 2020, לאחר שהמתלוננת נפרדה מהנאשם. עפ"י המתואר בכתב האישום המתוקן, בלילה שבין הימים 21.02.21 ל- 22.02.21, לקח הנאשם את הטלפון של אחותו סי, ודרך אפליקציית המסנג'ר בחשבון הפייסבוק השייך לאחותו, הוא שלח הודעה למתלוננת מבלי להזדהות בשמו ומבלי שהמתלוננת תהיה מודעת לכך שהיא מתכתבת איתו.

בהמשך לאמור, המתלוננת שלחה לטלפון של אחות הנאשם הודעת ווטסאפ ובה ביקשה שלא להעביר לנאשם את מספר הטלפון שלה. בעקבות זאת הנאשם החל להתכתב עם המתלוננת דרך הווטסאפ מבלי להזדהות בשמו וביועדו כי המתלוננת סבורה שהיא מתכתבת עם אחותו. בהמשך להתכתבות זו, חשף הנאשם בפני המתלוננת כי הוא זה שמתכתב איתה, הביע את רצונו לחדש את הקשר ביניהם וביקש להיפגש איתה. המתלוננת סירבה והבהירה לו מספר פעמים שאינה מעוניינת בחידוש הקשר או בפגישה עמו.

3. במהלך ההתכתבות, ובכדי להפחיד או להקניט את המתלוננת, איים עליה הנאשם שיפיץ לבני משפחתה וחבריה תמונות וסרטונים אינטימיים שלה, אותם הוא מחזיק בכרטיס זיכרון שבידו.

4. ביום 22.02.21 בשעות הצהריים בזמן שהמתלוננת שהתה בבית סבתה, במתחם בכפר בו גם היא מתגוררת, שלח לה שוב הנאשם הודעות ווטסאפ בהן הביע את רצונו להיפגש ולדבר עמה, ואמר שימסור לה את כרטיס הזיכרון אם תיפגש אתו. המתלוננת סירבה לכך ואמרה שאינה מאמינה שיש ברשותו תמונות וסרטונים כאלו, ואז חזר הנאשם ואיים עליה שיפיץ את התמונות והסרטונים לבני משפחתה ולחבריה, וזאת כדי להפחידה או להקניטה ובמטרה להניע את המתלוננת להיפגש אתו. בהמשך לכך, שלח הנאשם למתלוננת הודעת ווטסאפ בה כתב שהוא מגיע לביתה כדי לפגוש אותה ולמסור לה את כרטיס הזיכרון, ואף שלח לה צילום של בית מגוריה אותו צילם סמוך למועד זה.

5. באותו יום בשעה 14:00 בקירוב הגיע הנאשם סמוך לבית סבתה של המתלוננת, קרא בשמה בקול רם עד שהיא יצאה מהבית ושוחחה אתו. הנאשם הציג למתלוננת כרטיס זיכרון וביקש ממנה להתקרב אליו כדי לקחת אותו ואמר שהוא רוצה לדבר אתה. המתלוננת סירבה ואמרה לנאשם שיעשה בכרטיס הזיכרון כרצונו, אך הנאשם אחז בידיה והוליד אותה לעבר מטע זיתים.

במטע הזיתים נתן הנאשם למתלוננת את כרטיס הזיכרון והיא הכניסה אותו לכיסוי המגן של הטלפון שלה ואמרה שתיקח אותו למשטרה כדי לבדוק את תוכנו. הנאשם לקח מידיה את הטלפון, הוציא ממנו את כרטיס הזיכרון וחיבק את המתלוננת בניגוד להסכמתה. המתלוננת דחפה את הנאשם והחלה לצעוק ולבקש ממנו לשוב לביתה, אך הוא חסם את דרכה והשליך את הטלפון שלה. המתלוננת ניגשה להרים את הטלפון, אך הנאשם הקדים אותה לקח את הטלפון והכניסו לכיס מכנסיו, אחז בידי המתלוננת ומשך אותה לעבר חורשה סמוכה, הרחוקה כ- 400 מטר ממטע הזיתים.

בחורשה התיישבו המתלוננת והנאשם על הקרקע, והנאשם אמר למתלוננת כי ברצונו לקיים עמה יחסי מין, והיא סירבה. בעודה נעמדת כדי לעזוב את החורשה, הפשיל הנאשם את מכנסיו ותחתוניו, תפס בידה, הפשיל את מכנסיה ותחתוניה ודחף אותה בכתפיה, כופף אותה ונעמד מאחוריה כשגבה אליו. הנאשם חיכך את איבר מינו בישבנה של המתלוננת בעוד שהיא הצמידה רגליה זו לזו, אמרה לו שאינה רוצה במעשיו וביקשה שלא יתקרב אליה. במטרה להתגונן מפני הנאשם ובעודה עירומה בפלג גופה התחתון, הרימה המתלוננת אבן מהקרקע, והנאשם שהבחין בכך לקח מידה את האבן והשליכה ובזמן הזה הרימה המתלוננת את תחתוניה ומכנסיה.

בהמשך נעמד הנאשם מול המתלוננת, הוא שב והפשיל את מכנסיה ותחתוניה פעם נוספת והצמיד את איבר מינו לגופה בניגוד להסכמתה. המתלוננת הצמידה רגליה בכוח ודחפה אותו, והוא השיב בדחיפה אשר הפילה את המתלוננת ארצה. בשלב זה אחז הנאשם באיבר מינו ואונן עד אשר הגיע לסיפוקו, הכל בניגוד להסכמתה של המתלוננת ולשם גירוי וסיפוקו המיני.

המתלוננת שוב הרימה אבן מהקרקע, הכתה את הנאשם בראשו וגרמה לו חבלה בפניו.

6. בהמשך שוב אחז הנאשם בידה של המתלוננת ומשך אותה בכוח לכיוון בית עלמין הנמצא במקום, שם עצר סמוך לסלע, הוציא את הטלפון של המתלוננת וצילם תמונה של שניהם ללא הסכמתה. שוב ביקשה המתלוננת לחזור לבית סבתה, אך הנאשם חסם את דרכה ומנע ממנה לעזוב את המקום. כשהחלה המתלוננת לבכות דרש ממנה והנאשם שתפסיק ושטף את פניה בבית העלמין, אחר כך שוב אחז בידה ומשך אותה מחוץ לבית העלמין, עד שהגיעו סמוך לבית אבן המצוי בחורשה. המתלוננת בכתה וניסתה להתרחק מהנאשם וביקשה לשוב לביתה, אך הנאשם משך אותה, שוב הפשיל את מכנסיה ותחתוניה, הפילה על הקרקע הרים את הגופיה והחולצה שלה ונעמד מולה, כל זאת ללא הסכמתה ולשם ביזוי וגירוי מיני. בהמשך השכיב הנאשם את המתלוננת על גבה על הקרקע, נשכב מעליה וסתם את פיה בכף ידו. המתלוננת ניסתה להתרומם אך הוא מנע זאת ממנה תוך שדחף אותה לאחור ושוב ונשכב מעליה כשהוא ללא תחתונים ומכנסיים. בניסיונותיה להדוף את הנאשם בעטה בו המתלוננת עד אשר חדל ממעשיו. כל זאת עשה הנאשם בניגוד להסכמת המתלוננת, ולשם גירוי וסיפוקו המיני.

7. בהמשך לאמור, איים הנאשם על המתלוננת שאם תתלונן במשטרה והוא יעצר הוא יפגע בה ו"זה יעלה לה ביוקר", כל זאת במטרה להפחידה ולהקניטה ולמנוע ממנה להגיש כנגדו תלונה.

ביום 23.02.21, כשנודע לנאשם כי המתלוננת פעלה והגישה תלונה במשטרה על מעשיו וכי הוא דרוש לחקירה, שלח לה הנאשם 6 הודעות קוליות (בין השעות 16:11-15:32) בהן ביקש שתבטל את התלונה ובמטרה להניע אותה לחזור בה מההודעה שמסרה.

8. בגין אישום זה הורשע הנאשם בעבירות הבאות:

1. מעשים מגונים בכוח, לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין (ריבוי מעשים)

2. איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי מעשים)

3. הדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א)+(ב) לחוק העונשין.

האישום השני

9. ביום 15.03.21 הוגש כתב אישום כנגד הנאשם בגין המעשים והעבירות המפורטים באישום הראשון לעיל.

לאחר הגשת כתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק (אך לפני יום 21.06.21), פנה הנאשם לבן דודו חי וביקש ממנו לפנות למתלוננת על מנת שתבטל את התלונה נגדו. חי פנה לדודה של המתלוננת ני וביקש ממנו לדבר עם

המתלוננת כדי שתבטל את תלונתה כנגד הנאשם. ני עשה כבקשתו פנה למתלוננת וביקש ממנה לעשות כן - תחילה סירבה המתלוננת אך לאחר מספר פעמים בהם שוחחה עם ני על הנושא, ולאחר שהתערבו בכך אנשים נוספים שזהותם אינה ידועה, חתמה המתלוננת ביום 21.06.21 על תצהיר בפני עורך דין ובו הצהירה כי לאחר ששוכנעה לעשות כן ולאחר התערבות של אנשי דת ואנשים מכובדים, היא חוזרת בה, מוותרת על התלונה כנגד הנאשם ומבקשת ממשטרת ישראל לגנוז אותה.

במעשיו כאמור הניע הנאשם את המתלוננת שלא תעיד בהליך שיפוטי או שתחזור בה מעדות או הודעה שמסרה.

10. בגין מעשים אלה הורשע הנאשם בעבירה של הדחה בעדות, לפי סעיף 246(א) לחוק העונשין. תסקיר נפגעת

העבירה:

11. התסקיר שהתקבל אודות המתלוננת מתאר את תולדות חייה, את מצבה האישי והמשפחתי, ויובא אך בתמצית בשל צנעת הפרט;

המתלוננת היום כבת 24, רווקה, שהתייתמה מאביה בגיל צעיר. המתלוננת השלימה את לימודי התיכון ומאז היא עובדת לסירוגין במלצרות.

המתלוננת מסרה שהיא והנאשם היו בקשר זוגי במשך כשנתיים, עד שבעקבות יחסו כלפיה היא החליטה לסיים את הקשר עמו בחודש 05/20, אך הוא לא קיבל זאת וחזר וביקש ממנה שוב ושוב לחדש את הקשר ביניהם. המתלוננת תיארה בפני עורכת התסקיר את הנסיבות שהוליכו לאירוע עם הנאשם, והגם שנמנעה מלפרט את תוכן המעשים שבוצעו, היא תיארה את הפחד והאימה שחשה כשנאבקה בנאשם, את תדהמתה והקושי לעכל ולהבין את התנהגותו הפוגענית כלפיה, והיא ביטאה תחושות של השפלה, בושה ופגיעה בכבודה. להערכת עורכת התסקיר המתלוננת משתמשת במנגנוני הגנה שנועדו לשמור על מצבה הרגשי תוך ניתוק מרגשות וזיכרונות קשים של הפגיעה בה מצד הנאשם. עוד העריכה, כי התמודדות זו לאורך זמן עלולה לדלדל את כוחותיה של המתלוננת, לפגוע בהתפתחותה האישית ובתהליך החלמתה.

המתלוננת שיתפה את עורכת התסקיר בטלטלה שעברה עליה אשר לא חלפה גם לאחר ימים ארוכים, ובשיחה עם אימה היא אישרה שהמתלוננת התקשתה לצאת מהמיטה ולתפקד וחלו שינויים במצב רוחה, כשהיא סובלת בין היתר מקשיי שינה, סיוטי לילה ופחד לצאת מהבית. עורכת התסקיר התרשמה מהנזקים הלא פשוטים שנגרמו למתלוננת בתחומי חייה השונים ובהם קשיים בריכוז ובדריכות, התפרצויות זעם, קושי לשמור על רצף ויציבות תעסוקתית, וקושי לקדם את תכניותיה לעתיד. עוד ובנוסף תיארה עורכת התסקיר את רגשות האשם המלווים את המתלוננת, את הפגיעה הקשה בביטחונה העצמי, בעייתיות בקשרים חברתיים והחשש המלווה אותה מפני פגיעה נוספת מצד הנאשם.

המתלוננת לא הביעה רצון בהליך טיפולי בעת הזו, אולם ניכר לעיני עורכת התסקיר כי היא מתמודדת עם קשיים שונים ברמה היומיומית וציינה היתכנות אפשרית לקשיים נוספים שיצופו בעתיד. עם זאת להערכתה, העדות שמסרה המתלוננת בהליך המשפטי העצימה אותה.

בהתחשב בכל אלו מצאה עורכת התסקיר חשיבות בהטלת פיצוי כספי משמעותי על הנאשם, אשר יבטא מסר של קבלת אחריות והכרה בפגיעה ובסבל שגרם למתלוננת.

ראיות הצדדים לעונש

12. המאשימה הציגה את הרישום הפלילי של הנאשם, ממנו עולה כי לחובתו 6 הרשעות בעבירות שונות ומרובות ובין היתר, עבירות רכוש (גניבה והתפרצות), תקיפה, איומים ואלימות, שהחלו עוד בהיותו נער ונמשכו עד לעת האחרונה עת הורשע ביום 01.12.20 בעבירת רכוש בשעה שריצה מאסר בפועל בגין עבירות רכוש אחרות.

13. ב"כ הנאשם אמנם טען כי אין ברשותו ראיות לעונש, אולם במהלך טיעוניו הוגשה מטעמו חוות דעת פסיכיאטרית שנערכה לנאשם במהלך תקופת מעצרו, ובה אמנם נמצא כשיר לעמוד לדין אולם הסניגור הפנה להפרעת האישיות ממנה הוא סובל.

טיעוני המאשימה לעונש

14. המאשימה הגישה טיעונים בכתב והשלימה טיעוניה בעל פה.

המאשימה עמדה על החומרה שבמעשי הנאשם והפנתה לערכים החברתיים המוגנים בהם פגע הנאשם בבצעו את עבירות המין והאיומים, ובין היתר פגיעה בשלומה ובביטחונה הפיזי והנפשי של המתלוננת, ופגיעה בזכותה לאוטונומיה על גופה. המאשימה הפנתה גם לפגיעה בסדרי השלטון והמשפט הקשורים בעבירות ההדחה, בפגיעה בחקר האמת ובביטחונה של המתלוננת ברשויות החוק.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הדגישה המאשימה את התכנון המוקדם מצדו של הנאשם, את האובססיות שלו כלפי המתלוננת, ואת ניסיונותיו החוזרים ליצור אתה קשר בניגוד לרצונה ואף ע"י התחזות לאחותו.

המאשימה הפנתה לכך שמעשי הנאשם נעשו תוך הפעלת כוח ואלימות כלפי המתלוננת במשך שעות רבות, במהלכן השפיל אותה הנאשם, הוליכה בכוח למטע זיתים ולחורשה המרוחקים מביתה, הפשיל מספר פעמים את מכנסיו ותחתוניו ואת מכנסיה ותחתוניה של המתלוננת, חיכך את איבר מינו בישבנה, הצמיד את איבר מינו לגופה, אונן ונשכב מעליה כשהוא ללא מכנסיים ותחתונים תוך שהוא סותם את פיה ולוקח ממנה את הטלפון כדי שלא תוכל לצור קשר עם אחרים. משך כל האירוע המתלוננת צעקה, בכתה, אמרה שאינה רוצה במעשיו של הנאשם ועשתה ככל יכולתה להדוף אותו ממנה ולהיאבק בו, ואף תקפה אותו בעזרת אבן. לטענת המאשימה, הנאשם הבין היטב את מעשיו ובחר להמשיך בהם למרות ניסיונותיה החוזרים של המתלוננת להדוף אותו ממנה, ויתכן שאלמלא עלה הדבר בידה היו מעשיו של הנאשם חמורים יותר.

בנוסף, הנאשם פעל בדרכים שונות כדי לגרום למתלוננת לבטל את התלונה, וזאת הן לפני והן לאחר הגשת כתב האישום נגדו, ללא כל מורא מהחוק.

המאשימה הפנתה לתסקיר שהוגש בעניינה של המתלוננת ולנזקים הקשים והמשמעותיים שנגרמו לה במישורי חייה השונים, לרבות הפגיעה בערך העצמי ובביטחון האישי שלה ולהשלכות הנזקים הללו גם על שארית חייה.

15. המאשימה עתרה לקביעת שני מתחמי ענישה בשל השוני המהותי בין האישומים מבחינת אופי המעשים, מספרם וחומרתם. המאשימה עמדה על הקושי למצוא בפסיקה מקרים דומים בנסיבותיהם לאלו של הנאשם, אך לטענתה בהתאם למדיניות הענישה הנלמדת מהפסיקה אליה הפנתה, נע מתחם הענישה בגין האישום הראשון בין 6 ל-10 שנות מאסר בפועל, ובגין האישום השני המתחם הוא בין 7-15 חודשי מאסר בפועל בצירוף עונשים נלווים ופיצוי למתלוננת.

אשר לקביעת העונש בתוך המתחם ציינה המאשימה לקולה את הודאת הנאשם ונטילת האחריות על מעשיו, אך לצד זאת הצביעה על עברו הפלילי הלא מבוטל בעבירות אלימות ורכוש בהן היה מעורב מאז היותו נער ועד זמן קצר לפני שביצע את העבירות מושא כתב האישום הנוכחי. המאשימה הדגישה כי המאסרים הממושכים שריצה הנאשם ואף הפעלת המאסרים המותנים שעמדו כנגדו, לא הרתיעו את הנאשם מביצוע עבירות נוספות, כשהעבירות כלפי המתלוננת בוצעו 3 שבועות בלבד לאחר שחרורו ממאסרו האחרון. בנסיבות אלו ובשל חומרת מעשי הנאשם בכל אחד מהאירועים, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם עונש מצטבר בגין שני האישומים ולקבוע את עונשו ברף האמצעי של מתחמי הענישה, תוך שהפנתה גם לעונש המינימום הקבוע לעבירת המין בה הורשע הנאשם.

טיעוני ההגנה לעונש ודבר הנאשם

16. ב"כ הנאשם טען כי בנסיבות העניין יש לראות במכלול מעשי הנאשם בהם הורשע כאירוע אחד. לטענתו, מדובר במעשים הקשורים זה בזה שבוצעו כלפי אותה מתלוננת שהיתה בת זוגו, כשכל מעשי ההדחה נעשו כהמשך לאירוע הראשון.

ב"כ הנאשם טען כי מתחמי הענישה להם עתרה המאשימה מופרזים, כשלטענתו הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עוסקת במקרים שונים וחמורים יותר מאלו של הנאשם, ולא ניתן להסיק מהם את מתחם הרלוונטי בעניינו. עוד הפנה ב"כ הנאשם לכך שכתב האישום תוקן באופן מקל לאחר עדותה הארוכה של המתלוננת, ולכך שהעונש המקסימלי לצידה של העבירה בה הורשע הנאשם - מעשים מגונים בכוח הוא 7 שנות מאסר בפועל, כשלטענתו קיומם של מספר מעשים במהלך האירוע אינו מצדיק פיצול מלאכותי או חריגה מעונש זה. בעניין ההדחה טען ב"כ הנאשם, כי המעשים אינם ברף החומרה הגבוהה, הם אינם מתוחכמים ואינם מצדיקים הטלת עונש של מאסר בפועל, כשהנאשם רק ביקש מהמתלוננת "לבטל את התלונה" מתוך כוונה שמעשיו ייסלחו לו, אך לא היה בכך כדי לסכל את ההליך המשפטי. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה ולמדיניות הענישה שלטענתו נוהגת אף בנסיבות חמורות יותר, וביקש לקבוע את מתחם הענישה כנע בין 6 ל-24 חודשי מאסר.

17. מבלי להקל מחומרת מעשי הנאשם, הדגיש בא כוחו את הנסיבות המקלות שעומדות לזכות הנאשם, ובהן הודאתו מיד לאחר שהמתלוננת סיימה להעיד, בעיה נפשית והפרעת אישיות ממנה הוא סובל כעולה מחוות

הדעת הפסיכיאטרית שנערכה במהלך מעצרו, כמו גם התקופה הארוכה בה שוהה הנאשם במעצר בתנאים קשים - במשך כ- 20 חודשים - תקופה הקרובה לרף הגבוה של מתחם הענישה הראוי, לו טען.

ב"כ הנאשם ביקש להסתפק בתקופה זו כעונש הולם בצירוף לעונשים נלווים. עוד ביקש ב"כ הנאשם להקל בפיצויים העונשים שיוטלו על הנאשם, בהתחשב בפגיעה הלא קשה שנגרמה למתלוננת - לעובדה שהיא עובדת ומתפקדת, ובהתחשב גם בהעדר יכולת כלכלית של הנאשם.

18. בדברו האחרון טרם גזירת הדין מסר הנאשם כי הוא סובל מאד בתקופת מעצרו, הביע צער מסוים "אני מצטער מכל אחד ואחד..." וגם הודה "בסדר... עשיתי טעותי/ ומסר שהוא מוכן לעשות את כל הנדרש לרבות הליך טיפולי מחוץ לכותלי הכלא. הנאשם ביקש להתחשב גם בעובדה שאביו נפטר ואמו סובלת מבעיות שונות וברצונו להשתחרר כדי לסייע לה.

דיון ומסקנות

19. כמפורט לעיל הנאשם הורשע במספר עבירות בשני אישומים, כשלטענת המאשימה יש לקבוע שני מתחמי ענישה שונים, האחד לעבירות שבאישום הראשון (ריבוי מקרים של מעשה מגונה בכוח, ריבוי מקרי איומים והדחה בחקירה) ומתחם נוסף לעבירת ההדחה בעדות שבאישום השני, בעוד שב"כ הנאשם טען שיש לראות בכלל העבירות כאירוע אחד ומתחם אחד. לאחר שבחנתי את עובדות כתב האישום ואת טיעוני הצדדים, אני סבורה כי כל אישום מגלם אירוע נפרד וכי יש לקבוע לכל אישום מתחם משלו. אמנם מדובר באותה מתלוננת אשר נפגעה מידו של הנאשם, ולאחר מכן הוא פעל בדרכים שונות על מנת לשכנעה לחזור בה מתלוננתה, אלא שהנסיבות בהן בוצעו "שכנועים" אלו, הדרך והאופן בו נעשו כמו גם תוצאתם היא שונה, ועל כן נדרשת אבחנה ביניהם. כך, האישום הראשון עניינו הדחה בחקירה ונעשה ישירות ע"י הנאשם לאחר שנעצר לצרכי חקירה וכלל מספר הודעות טלפוניות אשר לא השפיעו על המתלוננת, בעוד האישום השני עוסק בהדחת המתלוננת מלמסור עדות לאחר שכבר הוגש כתב אישום, ולאחר שחלפה תקופה לא קצרה במהלכה נותר הנאשם במעצר. גם מהות ההדחה היא שונה, כשבפעם השנייה פעל הנאשם ביתר תחכום והפעיל במישרין ובעקיפין קרובי משפחה, מכובדים ואנשי דת, מה שהביא בסופו של דבר את המתלוננת למשרד עורך דין שם חתמה על תצהיר לפיו היא שוכנעה לוותר על התלונה והיא חוזרת בה ממנה. (בהקשר זה ראו גם ע"פ 4813/17 פלוני נ' מדינת ישראל (06.06.18) שם אישר בית המשפט העליון בנסיבות דומות קביעת שני מתחמי ענישה).

קביעת מתחם העונש חחולם

20. בהתאם לסעיף 40 טי לחוק ייקבע מתחם העונש ההולם ע"פ הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בהם, הנסיבות הקשורות בביצוען ומדיניות הענישה הנוהגת.

בעניינו מדובר במעשים קשים ומשפילים שבוצעו באופן מניפולטיבי כלפי המתלוננת שהיתה בת זוגו לשעבר של הנאשם. המעשים נעשו באמצעות שקרים ואיומים ותוך ניצול הקשר האישי שהיה ביניהם בעבר. מעשי הנאשם פגעו במידה משמעותית וקשה באוטונומיה של המתלוננת על גופה, פגעו ברצון החופשי שלה, בזכותה לפרטיות,

לכבוד ולהגנה על שלמות גופה ונפשה. הנאשם פגע במידה רבה גם בביטחונה העצמי של המתלוננת ובזכותה לשלוה ולביטחון אישי באזור מגוריה.

כמתואר בכתב האישום המתוקן, אין מדובר במעשה חד פעמי של הנאשם, אלא במספר מעשים מתמשכים שהלכו והסלימו בשלבים- תחילה יצר הנאשם קשר עם המתלוננת באמצעות חשבון הפייסבוק והטלפון של אחותו ללא שהזדהה בפניה, וגם כשנאמר לו מפורשות ע"י המתלוננת שהיא אינה מעוניינת שיידע את מספר הטלפון שלה הוא המשיך

במעשיו. גם לאחר שהנאשם הזדהה והמתלוננת אמרה לו במפורש שאינה רוצה לפגוש אותו, הוא המשיך בניסיונותיו להביאה לפגישה עמו באימו לחשוף תמונות וסרטונים שלה שהוא מחזיק בכרטיס זיכרון שבידו. לאחר שהמתלוננת סירבה גם לכל אלו, הוא לא אמר נואש והגיע סמוך לבית סבתה של המתלוננת ומשם משך אותה אל מטע זיתים סמוך, חסם את דרכה מלברוח, לקח את הטלפון שלה ולא שעה לבקשותיה לחזור הביתה. כאמור, הנאשם הסלים את מעשיו והוא ביצע במתלוננת מספר מעשים מגונים בכוח, תחילה חיבק אותה בניגוד לרצונה, ובהמשך הפשיטה מבגדיה מספר פעמים, התפשט למולה, נצמד אליה כשהוא עירום, שכב עליה, אונן לנגד עיניה, צילם אותה בניגוד לרצונה ועוד. המעשים התמשכו על פני פרק זמן ארוך, וחזרו על עצמם בווריאציות שונות ובמספר מקומות אליהם לקח הנאשם את המתלוננת, ובכל מהלך הדברים הוא לא איפשר לה לשוב לביתה. הנאשם תכנן את המפגש עם המתלוננת כמפורט לעיל, ובמהלך כל אותו זמן הוא היה מודע היטב לפסול שבמעשיו ולהתנגדותה של המתלוננת, והיה יכול להפסיק את התנהגותו הפוגענית בכל רגע, אך הוא בחר שלא להבין או להקשיב למתלוננת, והמשיך להתנהג כלפיה באלימות ובכוחניות מבלי לחוס על גופה ונפשה. הנאשם הפעיל על המתלוננת כוח פיזי, הוא משך אותה אחריו הרחק מביתה, דחף אותה בכתפיה, כופף אותה כשהוא מאחוריה, דחף והפיל אותה ארצה, וגם כשתקפה אותו באבן כדי לנסות ולהשתחרר ממנו, וגם כשבכתה והתחננה שיפסיק - הוא לא נרתע והמשיך במעשיו המיניים והמבזים.

הנאשם לא הסתפק בכל אלו, אלא הוסיף ואיים על המתלוננת שייפגע בה אם תתלונן על מעשיו, וכשנודע לו שהיא פנתה למשטרה והגישה תלונה נגדו, הוא לא הרפה ושלח למתלוננת הודעות בהן ביקש ממנה לבטל את התלונה. ויודגש שאין מדובר בהודעה אחת אקראית, אלא בשש הודעות קוליות ששלח הנאשם בזו אחר זו כדי לנסות ולשכנע את המתלוננת לחזור בה מהגשת התלונה כנגדו.

את הניסיונות להדחת המתלוננת מלמסור עדות נגדו המשיך הנאשם גם בהיותו מאחורי סורג ובריאח ולאחר הגשת כתב האישום נגדו, בשעה שהוא הפעיל לחץ ניכר על המתלוננת באמצעות אנשים שונים, קרובי משפחה ואחרים, שבסופו של דבר הניעו את המתלוננת לחתום על תצהיר ולחזור בה מהתלונה. במעשיו אלו הטיל הנאשם את מוראו על המתלוננת גם בזמן מעצרו, והוא פגע בזכותה לכבוד לשלוה ולשקט נפשי, ולאמון ברשויות החוק, וכן פגע בהליך עשיית צדק במשפט, בטוהר ההליך המשפטי ותקינותו, בערך גילוי האמת וההגנה על קורבן העבירות.

אין ספק כי מעשי הנאשם הכאיבו למתלוננת, השפילו אותה ופגעו בה קשות גם במישור הפיזי וגם במישור הנפשי, כפי שהדברים עלו מעדותה בפנינו וכפי העולה גם מתסקיר נפגעת העבירה בעניינה, המתאר באופן מעמיק את תחושותיה ואת הפחדים שהיא נושאת עמה מאז, כמו גם

הנזקים שנגרמו לה ושעוד ילוו אותה בטווח הארוך, וייתכן גם במישורים שעדיין קשה לשערם.

לטעמי, מתיאור המעשים, נסיבותיהם והתמשכותם עולה עוצמת הפגיעה הגבוהה בערכים החברתיים המוגנים, ומעשיו של הנאשם מצויים ברף העליון של עבירת המעשים המוגנים בכוח שבה הורשע.

21. רבות דובר בפסיקה על החומרה הרבה הטמונה בעבירות מין לסוגיהן השונים, כמו גם על הנזק הנפשי הנגרם לקורבנות מעשים כאלו והפגיעה הקשה בערכים החברתיים המוגנים, ובכלל זה גם מעשים מוגנים בכוח: "הניצול המיני של הזולת בדרך כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה הוא אחת התופעות הקשות והפוגעניות ביותר בביטחון הגופני והנפשי של הפרט, ובשלום הציבור ככלל. הפגיעה המינית העבריינית פולשת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בו חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה המקודשת של גופו. היא משקפת את השתלטות החזק והברוטאלי על החלש וחסר האונים. היא מצריכה התערבות ממשית של מערכות החוק והמשפט כדי להגן על קרבת עבריינות המין בפועל ובפוטנציה." (ע"פ 9994/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.08.2008), פסקה 14)

כנגזרת מהפגיעה בערכים החברתיים והנזק שנגרם לנפגעי העבירה נקבעה לאורך השנים מדיניות ענישה מחמירה, ולא אחת אף נאמר מפורשות כי יש צורך בהחמרת העונשים המוטלים על עברייני המין, כך שהעונש ישקף את הגמול על המעשים, את סלידת החברה מהם ויהיה בו גם מסר מרתיע לעבריינים בכוח:

"...יש להדגיש את החומרה הרבה הנובעת לעבירות מין, המצדיקה, ככלל, להשית בגין עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים... זאת, לנוכח הפגיעה החמורה בנפגעות העבירה, כמו גם הפגיעה בערכים חברתיים מוגנים כדוגמת ערך ההגנה על שלמות הגוף והאוטונומיה של הקרבן" (ע"פ 1229/19 יפתח סלומינסקי נ' מדינת ישראל (01.07.19), פסקה 16). וכן:

"עם השנים ניתן בפסיקתו של בית משפט זה ביטוי לחומרתן המיוחדת של עבירות מין באמצעות העלאת רף הענישה בעבירות הללו...חומרתן של עבירות אלה, נעוצה באופי המעשה הפוגע בזכות הקורבן להגנה על גופה וצנעתה, בהשפלה ובפגיעה באוטונומיה הכרוכות בה... מקום בו נלווית למעשים אלה אלימות כמו זו בה נקט המערער, והתנגדות כמו זו שביטאה המתלוננת בענייננו בכך שצעקה לעזרה, התחננה בפני המערער שיחדול ממעשיו ובכתה - מתחדדת כמובן הפגיעה באוטונומיה של הקורבן על גופה ובכבודה וממילא מתאפיין המעשה בחומרה יתרה...העונש צריך לבטא סלידה מהמעשה ולשמש גורם מרתיע למערער ולעבריינים פוטנציאליים אחרים" (ע"פ 2361/10 פלוני נ' מדינת ישראל (2.3.11), פסקה 8).

לצד זאת ראוי להדגיש, כי קשת הענישה בעבירות מין היא מגוונת מאד ומשתנה בהתאם לכל מקרה לגופו ועל פי נסיבותיו, ובמקרה זה יש להוסיף לעבירת המין גם את האיומים השונים בהם נקט הנאשם כלפי המתלוננת - לפני ולאחר האירוע - כנסיבה המוסיפה חומרה למעשיו. (ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.08.14) וע"פ 2624/15 גנאדי פייסחוב נ' מדינת ישראל (15.12.16) בפסקה 6)

מדיניות הענישה הנוהגת

22. כדי ללמוד על מדיניות הענישה הנוהגת הציגו הצדדים פסיקה, כאשר המאשימה הפנתה לפסקי דין שרובם

עוסקים בנסיבות חמורות יותר וכוללים גם עבירות נוספות. כך, ע"פ 1479/15 פארס אידריס נ' מדינת ישראל (20.01.16) שבו הורשע המערער על פי הודאתו, בעבירות של ניסיון אינוס, מעשה מגונה תוך שימוש בכוח, הדחה בחקירה, שיבוש הליכי משפט והכשלת שוטרים. המערער ביצע עבירות מין בהולכת רגל שפגש באופן אקראי שכללו מעשים מיניים אלימים ומתמשכים, שלא חדלו למרות ניסיונותיה הנחוצים והחוזרים של המתלוננת להפסיקם ולמרות שנאבקה בו.

בית המשפט המחוזי התייחס לכלל המעשים כאל אירוע אחד וקבע מתחם ענישה שנע בין 5-9 שנות מאסר בפועל. המערער בעל עבר פלילי בעבירות רכוש והתסקיר שהתקבל בעניינו היה שלילי, ונגזר עליו עונש של 6 שנות מאסר. ערעור המערער על חומרת העונש נדחה.

גם בע"פ 5001/15 פלוני נ' מדינת ישראל (24.07.16), הורשע המערער לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של ניסיון אינוס ומעשה מגונה בכוח. המערער ביצע מעשים מיניים בכוח במתלוננת אותה הסיע כנהג מונית שירות, וזאת למרות התנגדותה וקריאותיה לעזרה. המערער חדל ממעשיו רק נוכח התנגדותה העיקשת של המתלוננת ובין היתר העמדת פנים שאיבדה את הכרתה. בשים לב לנסיבות המחמירות של האירוע ולכך שהוא בוצע במסגרת תפקידו כנהג, קבע בית המשפט המחוזי מתחם ענישה שנע בין 3-6 שנות מאסר בפועל. המערער ללא עבר פלילי ובהתחשב בנסיבות חייו נגזרו עליו 3.5 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש וקבע כי מתחם הענישה שנקבע בבית משפט קמא אינו משקף את חומרת העבירה ואת הפגיעה הקשה במתלוננת, ובנסיבות העניין ובהתחשב בכלל של אי מיצוי חומרת העונש בערכאת הערעור, העמיד את עונשו של המערער על 5 שנות מאסר בפועל.

23. גם ב"כ הנאשם הפנה למספר פסקי דין אשר לטענתו משקפים את מדיניות הענישה, הגם שלטעמי נסיבותיהם קלות יותר ולרוב הם כוללים מעשה מגונה אחד בכוח, ואפנה רק לחלק מהם;

ע"פ 1229/19 יפתח סלומינסקי נ' מדינת ישראל (01.07.19) המערער, מעסה מקצועי, הגיש ערעור על חומרת העונש לאחר שהורשע, על פי הודאתו, בביצוע עבירות מין (מעשים מגונים שונים והטרדה מינית) בחמש מטופלות. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, במהלך הטיפולים שקיבלו המתלוננות בביתו של המערער, הוא ביצע בהן מעשים מגונים שונים תוך כדי העיסויים, לעתים תוך הפעלת כוח. בית המשפט המחוזי סיווג את המעשים שביצע המערער בכל מתלוננת כאירוע נפרד, והשית על המערער עונש כולל של 27 חודשי מאסר בפועל. בגין כלל האירועים באישום הראשון הרלוונטי לעניינו הורשע המערער בריבוי מקרים של מעשה מגונה בכוח ובריבוי מקרים של מעשה מגונה, ובית המשפט קבע מתחם עונש בין 12 ל-22 חודשי מאסר בפועל. המערער ללא עבר פלילי. בית המשפט העליון דחה את הערעור ולא מצא בעניינו סיכויי שיקום חריגים ומובהקים המצדיקים סטייה ממתחם הענישה ההולם.

בע"פ 5248/18 משה משה נ' מדינת ישראל (10.10.18), מדובר במקרה אחד של מעשה מגונה בכוח, חמור פחות מעניינו, שבו הורשע המערער על פי הודאתו בעבירה של מעשה מגונה בכוח ועבירה של מרמה והפרת

אמונים. המערער ביצע את העבירות בעת שהיה שוטר והמתלוננת חיילת בשירות חובה. במהלך נסיעה משותפת ביצע המערער מעשים מיניים שונים במתלוננת בעודה מתחננת שיחדל ממעשיו, וכשהפסיק ביקש ממנה שלא תסבך אותו. בית המשפט המחוזי ציין כי המקרה מצוי ברף הגבוה של חומרה בעבירות מעין אלו, נוכח התעלמות המערער מבקשותיה החוזרות של המתלוננת שיחדל ממעשיו, וקבע מתחם שנע בין 15 לבין 36 חודשי מאסר בפועל. המערער ללא עבר פלילי ובהתחשב בשיקולי שיקום נגזרו עליו 19 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, תוך שקבע כי מתחם העונש מתחשב כראוי בנסיבות ביצוע העבירות ובניצול יחסי המרות.

גם בע"פ 2272/16 פלוני נ' מדינת ישראל (07.05.18), הורשע המערער בעבירה אחת של מעשה מגונה בכח במתלוננת שהיתה עמו במסיבת בריכה. המערער אחז את המתלוננת בכוח בזרועה ושפשף את איבר מינה מתחת לבגד הים שלה ללא הסכמתה, ולא חדל ממעשיו חרף התנגדותה ומאבקה בו. למערער עבר פלילי - של הרשעה אחת בעבירה של אלימות כלפי בת זוג. בית המשפט העליון העמיד את עונשו של המערער על 17 חודשי מאסר במקום 21 שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי, תוך שהדגיש כי יש הצדקה להקל בעונש בשל הליך שיקומי שבו מצוי המערער.

24. נתתי דעתי גם לפסיקה נוספת, והגם שהמקרים אינם זהים בנסיבותיהם או במגוון העבירות בהן הורשע הנאשם קיימים בהם קווי דמיון מסוימים, כך ששילובם של המקרים ישקף את מדיניות הענישה הנהוגה ויסייע בקביעת מתחם העונש ההולם;

בע"פ 2386/16 עמית חכים נ' מדינת ישראל (30.05.16), הורשע המערער על פי הודאתו בשני אישומים של מעשה מגונה בכוח. בהסדר טיעון הוסכם כי המאשימה תטען לעונש מאסר בפועל של 5.5 שנים ואילו המערער יהיה חופשי בטיעונו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה נפרד לכל אחד מהאישומים, בהיותם אירועים נפרדים. ע"פ האישום הראשון, המערער היה מדריך כושר ואומנות לחימה ובמסגרת הסטודיו הכיר המתלוננת, שהייתה קטינה. במהלך נסיעה משותפת הניח המערער את ידה של המתלוננת על איבר מינו, ובהמשך כשהגיעו לסטודיו המשיך בשורת מעשים מיניים אלימים למרות שהמתלוננת התנגדה, ולמרות שאמרה לו שהוא מכאיב לה וביקשה לחזור הביתה.

בגין אישום זה נקבע מתחם ענישה בין 3 עד 6 שנות מאסר ונגזרו 42 חודשי מאסר בפועל; באישום השני שוב ביצע המערער מעשים מגונים בכוח במתאמנת אחרת (שאינה קטינה), למרות שאמרה לו שאינה רוצה בכך. מתחם הענישה שנקבע בגין אישום זה נע בין 2.5 עד 5 שנות מאסר, ונגזרו 30 חודשי מאסר. המערער ללא עבר פלילי, ובהתחשב בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות ובשיקומו, ובהתחשב גם בהסדר הטיעון שקבע רף עליון לענישה, חפף בית המשפט את עונשי המאסר וגזר עליו 52 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער על גזר הדין, וציין כי נסיבות המקרה מצדיקות את מתחמי הענישה שנקבעו.

בע"פ 6802/14 פלוני נ' מדינת ישראל (06.01.15), נדון עניינו של מערער אשר במהלך נסיעה משותפת עם

המתלוננת - לאחר שהציג עצמו כמי שסייע לה למצוא עבודה - ביצע בה מעשים מגונים תחת איומים. המערער הודה במעשים והורשע בעבירה של מעשה מגונה בכוח. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 21 חודשי מאסר ועד 3 שנות מאסר, וגזר על המערער 24 חודשי מאסר בפועל. ערעור המערער על גזר הדין נדחה.

בתפ"ח (ת"א) 16334-11-19 מדינת ישראל נ' יהודה דהרי (22.03.21) גזר בית המשפט המחוזי 6 שנות מאסר בפועל על הנאשם שהורשע על פי הודאתו, בעבירות של מעשה מגונה בכח (שני מעשים), וכניסה והתפרצות למקום מגורים. המעשים המיניים בוצעו בדירתה של המתלוננת אליה התפרץ הנאשם בשעת לילה. לנאשם עבר פלילי, והוא ביצע את העבירות על אף המאסר הממושך שריצה, על אף שעונש מאסר מותנה מרחף מעל ראשו ובהיותו תחת צו פיקוח. בית המשפט קבע כי מדובר באירוע אחד וקבע מתחם ענישה בין 3 ל-7 שנות מאסר בפועל וגזר על הנאשם 6 שנות מאסר בפועל.

25. לאור כל האמור, בהתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו ממעשיו של הנאשם ומידת הפגיעה המשמעותית שפגע בהם, בהתחשב גם בגילה הצעיר של המתלוננת, בטיבם אופיים והתמשכותם של המעשים המגונים בכוח, האיומים שהשמיע כלפי המתלוננת והעובדה שניצל את ההיכרות הקודמת ביניהם, כמו גם מדיניות הענישה אליה הפנית, אמליץ לחברי לקבוע את מתחם הענישה בין שלוש וחצי ועד 7 וחצי שנות מאסר בצירוף עונשים נלווים.

מתחם העונש בעבירת ההדחה בעדות:

26. העבירה באישום השני היא הדחה בעדות. נסיבות האירוע כפי שפירטתי לעיל מלמדות על פגיעה רבה ומשמעותית בערכים המוגנים, וזאת בהתחשב בנסיבות ובאמצעים שנקט הנאשם כדי להשיג את מבוקשו, באנשים הרבים שעירב, בלחץ הניכר שהפעיל על המתלוננת באמצעות קרובי משפחה, מכובדים ואנשי דת והבאתה של המתלוננת לעורך דין שבמשרדו חתמה על תצהיר המבטל את התלונה.

ב"כ הצדדים לא הציגו פסיקה נוהגת למתחם העונש בגין עבירה זו, ובאופן כללי ניתן לומר שעבירה זו מצטרפת בדרך כלל למכלול עבירות אחרות, אמליץ לחברי להעמיד את המתחם כנע בין מספר חודשי מאסר ועד ל- 15 חודשי מאסר בפועל.

(השוו תפ"ח 3275-03-15 (ת"א) מדינת ישראל נ' אסטר (מיום 30.4.17); עפ"ג 5639-12-21 (ב"ש) חסין אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (16.3.21) שבו לא התערב בית המשפט המחוזי במתחם ענישה שנקבע ע"י בית משפט השלום, הגם שהעונש הוקל).

27. לא מצאתי כי קיימים נימוקים כלשהם המצדיקים לחרוג ממתחמי הענישה לעיל לקולה או לחומרה.

העונש הראוי בתוך המתחם

28. בהתאם לסעיף 40 יאי לחוק העונשין ייקבע עונשו של הנאשם בתוך המתחם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

הנאשם הודה במעשיו ונטל אחריות מלאה עליהם והדבר יעמוד לזכותו. עם זאת, ההודיה נעשתה לאחר שמיעת

עדות המתלוננת במשך שעות ארוכות מאד, על כל הקשיים שהיו כרוכים בכך, ולדבר פנים לכאן ולכאן - מצד אחד נאלצה המתלוננת להתמודד מחדש עם האירועים ועם הצורך להיזכר ולדייק בכל מסכת הפרטים הארוכה הנכללת בכתב האישום באופן שהקשה עליה מאד; ומצד שני - הדבר הביא לתיקון כתב האישום בצורה המקלה עם הנאשם ופועלת לטובתו.

עוד יש להתחשב בגילו הצעיר יחסית של הנאשם ובהבעת הצער המסוימת על מעורבותו באירועים.

29. לא מצאתי כי האמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית שנערכה בעניינו של הנאשם, ואשר אליה הפנה סנגורו, יכולה לשמש כנימוק להקלה בעונשו, שכן כל בעיותיו והפרעת האישיות שנמצאה אצלו היא תולדה של שימוש רצוני בחומרים פסיכו אקטיביים.

30. לחובתו הנאשם עומד עברו הפלילי המכביד, כשלמרות גילו הצעיר הוא הספיק לרצות עונשי מאסר מאחורי סורג ובריה במגוון עבירות ובעיקר בעבירות רכוש, כשלכך מצטרפת העובדה שאת העבירות הנוכחיות הוא ביצע זמן קצר מאד לאחר שסיים לרצות מאסר בפועל במשך תקופה ממשית. עם זאת אציין, כי אין בעברו הפלילי של הנאשם הרשעה בעבירות מין, וזוהי הפעם הראשונה שהוא מעורב בכך.

31. עוד אזכיר, כי בכל הקשור בעבירות מין הדגישה הפסיקה שהענישה בעבירות אלו צריכה לשים את עיקר הדגש על שיקולי הגמול וההרתעה, כאשר הנסיבות האישיות של הנאשם יזכו למשקל מופחת.

32. לצד רכיב המאסר יש לקבוע גם פיצוי למתלוננת שיבטא, ולו באופן חלקי, את הנזקים הקשים שנגרמו לה כתוצאה ממעשיו של הנאשם, פיצוי אשר יוכל לסייע בידה ולהקל על שיקומה העתידי. יוזכר כי הנזקים פורטו בהרחבה בתסקיר נפגעת העבירה, אך סכום הפיצוי שייקבע בהליך זה אינו מעיד בהכרח על מלוא היקף הנזק שנגרם לה.

עוד אזכיר את ההלכה לפיה יכולתו הכלכלית של נאשם אינה שיקול רלוונטי לעניין פסיקת פיצויים, ולכן מצבו של הנאשם או מצבה של המתלוננת אינם צריכים להילקח בחשבון בגדר השיקולים הנדרשים (ע"פ 1195/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (3.3.2020); ע"פ 2444/22 פלוני נ' מדינת ישראל (14.11.22)).

33. לאור כל האמור לעיל, בשקלול כלל הנתונים ובהתאם לסעיף 40(ב) אציע לחבריי לקבוע עונש אחד שיכלול את כלל האירועים והעבירות בהם הודה הנאשם, אשר ימוקם פחות או יותר באמצע מתחם הענישה שלעיל, כדלקמן:

א. 6 שנות מאסר בפועל אשר יחושבו מיום מעצרו של הנאשם - 23.2.21

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 33060-03-21 מדינת ישראל נ' פלוני

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת מין או אלימות מסוג פשע.

ג. 7 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שהנאשם לא

יעבור עבירת מין או אלימות מסוג עוון, או עבירה של הדחה מכל סוג שהוא.

ד. הנאשם ישלם למתלוננת פיצוי בסך ₪45,000.

ג. ציגלר, שופטה

השופט יחיאל ליפשיץ:
מסכים.

י. ליפשיץ, שופט [אב"ד]

השופט שמואל מנדלבוים:
מסכים.

ש. מנרלבוים, שופט

הוחלט פה אחד לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 שנות מאסר בפועל אשר יחושבו מיום מעצרו של הנאשם - 23.2.21.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת מין או אלימות מסוג פשע.

ג. 7 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שהנאשם לא

יעבור עבירת מין או אלימות מסוג עוון, או עבירה של הדחה מכל סוג שהוא.

ד. הנאשם ישלם למתלוננת פיצוי בסך ₪45,000. התשלום יבוצע עד ליום 10.3.23.

התשלום יבוצע אך ורק באמצעות מזכירות בית המשפט או המרכז לגביית קנסות הוצאות ואגרות. אי תשלום מעבר ל 3 ימי עיכוב בתשלום, יעמיד את החוב במלואו לפירעון מיידי. נאסר על הנאשם או מי מטעמו ליצור קשר, במישרין או עקיפין, עם המתלוננת

בנוגע לתשלום הפיצויים. המאשימה תעביר את פרטי המתלוננת למזכירות תוך 14 יום מהיום.

ניתן היום, ל' חשוון תשפ"ג, 24 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.

י. ליפשיץ, שופט
[אב"ד]

ג. ציגלר,
שופטת

ש. מנדלבום, שופט